

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς δια-
στουρώσεως τῶν
ἑδῶν Πειραιῶς
καὶ Γερανίου,
ἀρ. θ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἐτησίαι Δρ. Ν.	8
» »	ἔξαμην. »	5
» ταῖς ἐπαρχ.	ἐτησίαι »	40
» » »	ἔξαμην. »	6
» τῶ ἑξωτερ.	ἐτησίαι φρ.	48

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οὐίλλιαμ Σακσεπῆρου Μάκβεθ (μετὰ εἰκόνας—Σκη-
ναὶ τῶν Μηδενιστῶν—Ἀνακάλυψις τῆς κινίνης—Στατι-
στικὴ τῆς Ἑλλάδος, ἀποβιώσεις—Ἡ ἐν Βαυαρίᾳ ζυθο-
ποιία—Ποικίλα κτλ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις Δεπ.	10
» ταῖς ἐπαρχίαις	15
» τῶ ἑξωτερικῶ	25
Φύλλα προηγούμενα		50

— Δὲν δύναμαι νὰ βλέπω ἐγχειρῖδά σ'—
— Φεῦ τοῦ ἀνάνδρου! Δός με αὐτά.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΚΣΕΠΗΡΟΥ ΜΑΚΒΕΘ.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς τραγωδίας τοῦ Μάκβεθ ἐλήφθη ἐκ τινος χρονικοῦ τοῦ Χόλινσχεδ, οὗτινος δίδομεν ἐνταῦθα ἐν περιλήψει τὴν ἀφήγησιν. Ὁ ἰσχυρὸς τιμαριώτης Μάκβεθ ἔζη ἐν Σκωττίᾳ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰῶνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δούνκαν, ἡγεμόνος πρᾶου μὲν καὶ φιλανθρώπου, ἀλλ' ἀμοιροῦντος τῆς ἀπαιτουμένης εὐφυΐας καὶ ἐνεργείας πρὸς τὸ κυβερνᾶν χώραν φιλοτάραχον καὶ στασιαστικὴν, οἷα ἦτο τότε ἡ Σκωττία. Ὁ Μάκβεθ, μέγα

δυνάμενος καὶ συγγενὴς ὦν τοῦ βασιλέως, ἐπεβάλετο ἵνα σφετερισθῆται τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα. Καταπολεμήσας δὲ τὸν ἐπὶ τὴν Σκωττίαν ἐστρατεύσαντα βασιλέα τῆς Νορβηγίας Σουένον, καὶ φιλοξενῶν μετὰ τὴν νίκην τὸν εὐγνωμονοῦντα αὐτῷ Δούνκαν ἐν τῷ τιμαριωτικῷ αὐτοῦ φρουρίῳ Ἴνθερνεσ, παρορμώμενος δὲ ὑπὸ τῆς φιλοδόξου αὐτοῦ γυναικὸς, ἐδολοφόνησε κοιμώμενον τὸν βασιλέα. Ἀναβρίπτων δὲ τὸν φόνον εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Μαλκῶλμ (ὅστις, εἰ καὶ ἦτο ἀθῶος, φοβηθεὶς τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν κακουργίαν τοῦ Μάκβεθ, κατέφυγεν

εἰς τὴν Ἀγγλίαν), ἐσφετερίσατο τὴν βασιλείαν. Ἀλλὰ, φοβούμενος μὴ ἡ ἀδίκως προσκτηθεῖσα ἀρχὴ ἐκφύγη αὐτὸν, ἐδολοφόνησε καὶ τὸν Μάκ-Γιλλ καὶ τὸν Βάγκον, δύο τῶν ἰσχυροτάτων τῆς Σκωττίας τιμαριωτῶν ἀρχόντων. Μετ' ὀλίγον ἕτερος ἰσχυρὸς ἄρχων τοῦ βασιλείου, ὁ Μακδούφ, βλέπων τὴν πρὸς αὐτὸν ὀνσμενείαν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ὑποψίαν, κατέφυγε καὶ οὗτος εἰς Ἀγγλίαν. Ἀλλ' ὁ αἰμοχαρὴς τύραννος ἐξεδικήθη φονεύων τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τότε ὁ γυναικάδελφος τοῦ Μαλκῶλμ Σίβαρδ, προστάξαντος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας

Ἐδουάρδου, ἐξεσιράτευσαν ἐπὶ τὴν Σκωττίαν μετὰ μεγάλου στρατοῦ νικῆσας δὲ καὶ φονεύσας τὸν Μάκβεθ ἰδιοχειρῶς κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν, ἀπεκατέστησε τὸν Μακκώλμ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Σκωτίας.

Τὸ σπουδαιότατον πρόσωπον τοῦ δράματος τούτου εἶναι ἡ λέδου Μάκβεθ, ἢ πολλοὶ προχθάλλουσιν πρὸς τὴν Κλυταίμνηστραν τοῦ Αἰσχύλου, καὶ τὴν Μήδειαν τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ ἐμπαθέστατος τῆς Μηδείας πρὸς τὸν Ἰάσωνα ἔρωτος, ὑπὲρ οὗ κατέλιπε τὰ πάντα, γοναίς, φίλους, πατρίδα· καὶ ὑπὲρ οὗ «ἠδέως ἂν ἀπέσπα τοῦ σώματος αὐτῆς τὴν ψυχὴν, ὅπως ἴδῃ αὐτὴν ἐξερχομένην ὡς στεναγμὸν ἔρωτος ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ἔραστοῦ» τὰ περὶ αὐτὴν ἀσύγνωστα ἀμαρτήματα, ἡ ἀχρηστία καὶ ἡ περιφρόνησις τοῦ Ἰάσωνος (νυμφευθέντος τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος), ἅτινα φέρουσιν αὐτὴν εἰς ἀπόνοιαν ἢ ὑπερβολικὴ ὠμότης, μεθ' ἧς ἐκδικεῖται τὴν ὕβριν καὶ τιμωρεῖ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός· ἡ αἰφνιδία ἐπιστροφή τῆς φιλοστοργίας, καὶ τὰ δάκρυα, ὅσα καταχέει ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτῆς, ἅτινα μετ' ὀλίγον σφραγιάζει ἐν τῷ προξυσμῷ τῆς μανίας· πάντα ταῦτα ἐνεργάζοντα ἀπερίγραπτον δέος καὶ τρόμον, καὶ τοιοῦτον οἶον μόνον αἰσθάνεται τις ἀναγινώσκων τὸν Μάκβεθ.

Ὁ χαρακτήρ τῆς λέδου Μάκβεθ εἶναι θαυμασιῶς ὑποτετυπωμένος. Τὸ δεσπόζον αὐτῆς αἰσχυρὸν πάθος, ἡ ἀκρατος φιλοδοξία, ὑπερσχύει τοῦ πρὸς τὸν ἀνδρα ἔρωτος. Νομίζουσα δὲ ὅτι, βασιλίσσα γενομένη, ἔσται εὐτυχιστάτη, πειρᾶται ἵνα καταστήσῃ αὐτῷ τὸν θόνον εὐκόλον, καθιστώσα ἐκποδῶν πᾶν ἐμπόδιον, καὶ καταστέλλουσα πᾶσαν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δολοφόνου ἐγειρομένην εὐλάβειαν. Ἄλλως τε δὲ ὁ Μάκβεθ δὲν ἔχει χρεῖαν τοιαύτης προτροπῆς· ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔκρινε νὰ θανατώσῃ τὸν βασιλέα Δούνηκαν καὶ τὸν υἱὸν ἴσως δὲ καὶ διάδοχον αὐτοῦ Μακκώλμ. Ἄλλ' ὅμως, φοβούμενη μὴ οὕτως, ἀποκαρτερήσας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος, μεταβάλλῃ γνώμην, ἡ λέδου Μάκβεθ πειρομαῖ αὐτὸν παντὶ σθένει ἐπὶ τὸ θάρσειν, ἀποκαλοῦσα αὐτὸν ἀνανδρον καὶ ἀπειλοῦσα αὐτῷ περιφρόνησιν διὰ βίου, ἐὰν διατελέσῃ ἔτι πρὸς στιγμὴν ἀμφιρρεπῆς καὶ δισταζόν, καὶ μὴ ὠφελήθῃ ἀπὸ τοῦ σκότους καὶ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτὸς ὅπως δολοφονήσῃ τὸν ξενιζόμενον βασιλέα. Ἐγκνίεται δὲ καὶ βιάζεται καὶ κεντρίζει αὐτὸν ἀδιαλείπτως, μὴ ἀπολείπουσα μηδὲ στιγμὴν σκέψεως. Πράττει δὲ ταῦτα

ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μόνου, ὡς λέγει. Ὑπὲρ αὐτοῦ λησμονεῖ τὴν γυναικίαν αὐτῆς φύσιν. Ὑπὲρ τῆς φιλοδοξίας αὐτοῦ ἐργάζεται καὶ φυλάττεται. Ἄλλ' ἄρα γε ἀποδιώξει τῆς καρδίας αὐτῆς τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως οὕτως εὐχερῶς, ὡς ἀπέπλυσε τὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς μιαινὸν αἷμα τοῦ δολοφονηθέντος; — Οὐχί. Ἐπειδὴ οἱ ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς ἀναπεμπόμενοι φρικώδεις στεναγμοὶ, οἱ ἀντηχοῦντες ὡς λυγμοὶ ψυχορροχουῦντες, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἀφοβία καὶ ἡ τόλμη, ἢ ἐπιπειρὰ ἵνα ἐμβάλλῃ εἰς τὸν δισταζόμενον ἄνδρα, δὲν ἦσαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Διὸ ἅμα ἀπετελέσθη ὁ φόνος, ἅμα ὁ Μάκβεθ ἐδρέψατο τοὺς καρπούς τοῦ κκουργήματος, καὶ πρώτη αὐτῆ ἀποδειλιᾶ καὶ τρέμει καὶ ὀδύρεται, προκαθηνομένη τὴν ἐπικρατούμενην ἀμφοτέροις τιμωρίαν. Καὶ τότε βλέπομεν αὐτὴν πρὸς ταυμένην ἐν τῇ περιλαμπῆ σκηνῇ τοῦ συμποσίου, οὗτινος προίσταται ὡς βασιλίσσα τῆς Σκωτίας μετὰ πολλῆς πλαστῆς χάριτος καὶ φιλοφροσύνης, καὶ πειρωμένην ἴν' ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν συμποσιαζόντων μεγιστάνων ἀπὸ τῆς ἀλλοκότου διαγωγῆς τοῦ ἀνδρός, ὅστις, κατατρυχόμενος ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τοῦ συνειδότος, καὶ βλέπων ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀκμάζοντος τοῦ συμποσίου, παρακαθήμενον φοβερὸν τὸ φάντασμα τοῦ δολοφονηθέντος Βάγκου, ἀποτείνει ἔντρομος καὶ πρᾶφρων πρὸς αὐτὸ τὸν λόγον. Ὁ δὲ ὑπὸ παντοίων σπασμῶν τοῦ συνειδότος ταρασσόμενος αὐτῆς ὕπνος, καὶ ἡ ἀδιάλειπτος ἀγωνία ἐμποιοῦσι φρικὴν τοιαύτην, οἷαν αἰσθάνεται τις μόνον ἀναγινώσκων τὰς Εὐμενίδας τοῦ Αἰσχύλου ἢ τὴν Μήδειαν τοῦ Εὐριπίδου.

Ὁ Μάκβεθ εἶναι ἄρα δράμα τραγικώτατον, ὠραιοτάτον καὶ διδακτικώτατον, ἐξεικονίζον τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν πτώσιν τοῦ φιλοδόξου. Ἡ δὲ οἰκονομία αὐτοῦ ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν τριλογίαν τοῦ Αἰσχύλου, ἢ τις, ὡς γνωστὸν, ἀπαρτίζεται: ἐκ τοῦ Ἄγαμέμνονος, τῶν Χοηφῶν καὶ τῶν Εὐμενίδων, τριλογίας διαγραφούσης ἐν τρισὶ διαφόροις πράξεσι τὴν ἱστορίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἄγαμέμνονος. Ἐπειδὴ ἡ τραγωδία τοῦ Μάκβεθ ἀπαρτίζεται ὁμοίως ἐκ τριῶν διαφερούσων ἀλλήλων πράξεων· ἦτοι τῆς βασιλοκτονίας τοῦ Δούνηκαν, τοῦ φόνου τοῦ Βάγκου καὶ τῆς πτώσεως τοῦ Μάκβεθ. Καὶ ἡ μὲν πρώτη δεικνύει ἡμῖν πῶς ὁ τύραννος ἦλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ δευτέρα πῶς κατατρυχάσθη αὐτὴν, ἡ δὲ τρίτη πῶς ἀπέβαλεν αὐτὴν μετὰ τῆς ζωῆς. Χορὸς ὑπερφυῶν ὄντων ἢ Ἐρινυῶν (ἄς ὄνο-

μάζομεν Στρίγλας, ὄνομα μὴ ἐλληνικὸν μὲν. ἀλλὰ σημαντικὸν καὶ ἐν χρήσει ἐν τῇ καθομιλουμένῃ), ἀγγέλλει ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τραγικοῖς ποιήμασι τὸ πεπωμένον τοῦ ἤρωτος, ὅπερ ὁμολογητέον ἐλαττοῖ πως τὸ διαφέρον τοῦ δράματος.

Ἐν τῷ δράματι τούτῳ ὁ Σακσεπῆρος φυλάττει τὴν ἐνόητα καὶ διατηρεῖ ἀσθμαίνουσιν τὴν φαντασίαν τοῦ θεατοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ὅπόσων πλήθος θαυμασιῶν εἰκόνων ἐν τῇ τραγωδίᾳ ταύτῃ! Ὅποια ὠραιότης ἐν τῇ ἀποκρίσει τοῦ Μάκβεθ πρὸς τὴν γυναῖκα, μεμφομένην αὐτῷ τὴν ἀτολίαν καὶ ἀποκαλοῦσαν αὐτὸν ἀνανδρον!

«Pr' ythee peace

I dare do all that may become a man
Who dares do more is none» ἦτοι

«Παῦσον, παρακαλῶ σε, πρᾶττω πᾶν ὅ,τι ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ πράξῃ. Ὁ δὲ τολμῶν πλέον ἐμοῦ δὲν εἶναι ἀνθρώπος.»

Ἡ δὲ σκηνή, καθ' ἣν ὁ Μακκώλμ φανθάνει τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἔσται, ὡς καλῶς εἶπεν ὁ Σκωτωβριάδος, ἀπαράμιλλος καὶ μόνη ἐν τῇ δραματικῇ ποιήσει,

Ἡ λέδου Μάκβεθ εἶναι γυνὴ θερμουργός, ἐξόχου εὐφυΐας καὶ τόλμης. Ἡ θρησκεία μόνη ἠδύνατο ἵνα κατάρσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀβύσσου ψυχῆν οὕτως ἐστοματωμένην. Ἀλλὰ τετυπωμένη ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς ὑπερηφανίας, ἀντὶ τοῦ ἀποβλέπει πρὸς τὸν οὐρανὸν, περιστρέφει αὐτὴ τὰ ὅμματα ἐπὶ τῇ γῆσι καὶ δὲν βλέπει οὐδὲν ὑποδεέστερον αὐτῆς. Ἄγεται δὲ ὑπὸ τοῦ πεπωμένου, ὅπερ δεσπόζει αὐτῆς. Διὸ ἡ ψυχικὴ αὐτῆς ἀγωνία δὲν εἶναι μεταμέλεια καὶ ἐπιστροφή εἰς τὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἔργον συνειδήσεως κατατρυχομένης ὑπὸ τῆς ἐμφανσεως φρικτῶν εἰκόνων καὶ τοῦ φόβου τῆς τιμωρίας τοῦ μέλλοντος.

Ἡ πρώτη γνωστὴ ἔκδοσις τοῦ ΜΑΚΒΕΘ ἐγένετο in folio ἐν ἔτει 1623. Τὸ δράμα παρεστάθη τὸ πρῶτον ἐν Λονδίῳ ἐν ἔτει 1610, ἦτοι μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν τριῶν βασιλείων, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας εἰς ἓν βασίλειον, τὴν μεγάλην Βρεττανίαν, κατὰ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας James τοῦ πρώτου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς στίχων τῆς τετάρτης πράξεως τοῦ Μάκβεθ, ἐν οἷς ὁ ποιητὴς αἰνιττεύει τὴν ὑπὸ ἐν σκῆπτρον συνένωσιν τῶν τριῶν βασιλείων.

«Some I see

That two-fold balls and triple sceptres carry...»

Ἦτοι «Βλέπω ἐνίους ἐξ αὐτῶν (βασιλείς) φέροντας διπλὰς σφαιράς καὶ τριπλᾶ σκίπτρα. Ὁ James I ἐξελέχθη βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ, τῆ 24 Μαρτίου τοῦ 1603 ἔτους, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Λονδίον τῆ 7 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἀνηγορεύθη δὲ βασιλεὺς τῶν τριῶν Ἠνωμένων Βασιλείων τῆ 24 Ὀκτωβρίου 1604. Ὀλίγαις δὲ πρὸ τῆς ἀναγορεύσεως αὐτοῦ ἡμέραις παρεχώρησε προνομία τινα εἰς τὴν θεατρικὴν ἐταιρίαν τοῦ Λονδίνου, ἧς μετείχεν ὁ Σακσπῆρος, καὶ ὠνόμασε τοὺς ὑποκριτὰς «the King's servants.»

A. M.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

H

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XVII

Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας
τῆς Πετρούπολεως,

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἡ Βάνδα ἠγέρθη δροσερὰ καὶ ἡσυχος. Οἷος δὴ ποτε καὶ ἂν τὴν παρετήρει, ἤθελε βεβαιώσει ὅτι δὲν ἐμαρτύρει οὐδὲν ἔχνος παραχῆς τὸ γαλλικαῖον πρόσωπόν της. Τὸ μέτωπόν της, ὑφ' ὃ ἐξερρήγυντο ἐνίοτε τρικυμῖαι καὶ λαίλαπες, ἦτο ἡρεμον. καθαρὸν, σχεδὸν ἀγγελικόν:

Μόλις ἐνεδύθη εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς της.

— Πάτερ μου, τῷ εἶπε, τὴν νύκτα ταύτην ἐσκέφθην περὶ τῶν κατηγοριῶν, ὅσας μοὶ προσάπτουσι· καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ὦσιν ἐσφαλμένοι καὶ ἀεάσιμοι, δύνανται νὰ ἔχουσι λυπηρὰς συνεπειὰς τόσον διὰ σὲ ὅσον καὶ δι' ἐμὲ, ἐάν δὲν σπεύσωμεν νὰ παράσχωμεν τῇ ἀστυνομίᾳ ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός μου. Τὸ τοιοῦτον δὲ μοὶ φαίνεται τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον χθὲς, μεταβαίνουσα μετὰ τῆς Κατίας παρὰ τοῖς Διτζανῶφ, παρετήρησα ὅτι περηκολουθούμην· καὶ ὑπὸ τίνος ἂν συμπεράνητε; ὑπὸ τοῦ ἀθλίου Ποπῶφ, ὃν ἐνόμιζες κρατούμενον ἐν τῇ φυλακῇ. Πῶς εἶνε ἐλεύθερος; διατί μᾶς ἠκολούθει; Ἀναμφιβόλως θὰ ἦνε πληρωμένος δι' αὐτό. Καὶ τίς ἄλλος τὸν πληρόνει διὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύει ἐκτὸς τῆς ἀστυνομίας;

— Ὁ Ποπῶφ, ὁ ἄθλιος οὗτος, ὁ ἀλιτήριος, εἶνε ἐλεύθερος! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ! Ὡ! θὰ διαμαρτυρηθῶ ἐ-

ναντίον μιᾶς τοιαύτης πράξεως. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ὁποῖα; ἀποδείξεις μέλλεις νὰ παράσῃς τῆς ἀθωότητός σου;

— Θέλω νὰ μεταβῶ μετὰ σοῦ εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ νὰ τῷ δώσω μίαν εἰλικρινῆ ἐξήγησιν. Πιστεύεις, ὅτι ὅταν μὲ ἰδῇ οὕτως ἀφρόβως προσερχομένην παρ' αὐτῷ, ἵνα τῷ ζητήσω δικαιοσύνην, θὰ ἦνε δυνατόν νὰ ἔχη ἀκόμη ὑπονοίας ἐναντίον μου; Ὁ χαρακτήρ μου, τὰ ἦθη μου, ἡ θέσις μου ἡ κοινωνικὴ, ἔχουσι τι κοινὸν πρὸς τὸν μηδενισμόν; Δὲν εἶμαι νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, γυνὴ ἀριστοκρατίας;

— Τοῦτο εἶνε μία καλὴ ἰδέα, ἣν θὰ συζητήσωμεν προγευματίζοντες. Καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Τρεπῶφ εἶνε, σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ προτερήμασι, καὶ ὀλίγον ἐευθέριος.

— Καὶ δι' αὐτὸ διατάσσει καὶ μαστιγοῦσι τοὺς πολιτικοὺς καταδίκους, προσέθεσεν ἡ Βάνδα μετὰ τινος εἰρωνίας.

— Ἐχει δίκαιον, διότι αὐτοὶ οἱ κοινωνισταὶ εἶνε θρασυτάτοι, μυσαρότατοι. Σοὶ φαίνεται τάχα ὀλίγον, νὰ ὑβρισθῇ εἰς γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ὑφ' ἐνὸς Βογολουδῶφ, ἐνὸς τρελλοῦ, ἐνὸς ἐλεεινοῦ, ἐνὸς . . .

— Ἐνὸς ἀνθρώπου, πάτερ μου, διέκοψεν ἡ Βάνδα. Ὁ στρατηγὸς ὄφειλε τοῦλάχιστον νὰ σεβασθῇ ἐν τῷ Βογολουδῶφ τὴν ἀνθρωπίνην ἐντότητα.

— Ἐ δά! Καὶ μήπως εἰσὶν ἄξιοι σεβασμοῦ καὶ ὡς ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ μηδενισταὶ; Εἰσὶ μωριαὶς πλέον ἔνοχοι τῶν ληστῶν καὶ δολοφόνων. Εἰς δολοφόνος δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος ἢ μόνον διὰ τινὰ πρόσωπα, ἐνῶ εἰς κοινωνιστῆς εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς κοινωνίαν ὀλόκληρον.

— Τῇ ἀληθείᾳ, πάτερ μου, μεγάλυνεις πολὺ τὸ κοινωνιστικὸν κίνημα. Καθ' ἐμὲ οἱ ὀπαδοὶ τῶν ἀρχῶν τούτων ποιοῦσι πολὺν θόρυβον διὰ τὸ τίποτε. Κατὰ σὲ ὅμως, ἐπειδὴ πρόσωπά τινα προσβέβουσιν ἀνατρεπτικὰς πολιτικοκοινωνικὰς θεωρίας, διὰ τοῦτο, τὸ ἔθνος ἀπειλεῖται νὰ ριφθῇ καθ' ἀθύσων.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἔχει καὶ ἐκεῖνος τὸ δίκαιόν του, τοῦ νὰ θέλῃ νὰ νομιμοποιήσῃ τὸν πρὸς τὴν ἐξουσίαν σεβασμόν· διότι τὴν ἐξουσίαν ἴσα ἴσα θέλουσιν οἱ ἀναρχικοὶ οὗτοι ν' ἀνατρέψωσι τὴν ἐξουσίαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνικὴ τάξις καὶ κινδυνεύομεν νὰ ἐπαναπέσωμεν εἰς τρομερὸν χάος. Λοιπὸν ὅλα ταῦτα δὲν σὲ κάμουν νὰ δειλιάσης ὅταν θὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ Τρεπῶφ;

— Ὅχι· διότι εἶμι ἀφοβὸς ἐν τῇ ἀθωότητί μου.

— Ἄλλ' ἐὰν ἔχη πραγματικὰς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς σου; Ἀλλὰ πιστευσόν με τέκνον μου δὲν σὲ ἐννοῶ· τὴν ἀκόμη ὑπερασπίζεις τὸν Βογολουδῶφ καὶ καταδικάζεις τὸν Τρεπῶφ. Μία παρομοία κρίσις, ἀπαγγελλομένη ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τρίτων, ἔρκει ἵνα γραφῇ τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ὑπόπτων ἀτόμων, οὓς κρατεῖ ἡ Ἀστυνομία.

— Ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου θέλω νὰ εἶπω εἰς τὸν στρατηγὸν ὅτι κέκτημαι ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν φρονήματος· καὶ πιθανὸν τοῦτο εἶνε ἡ αἰτία ἧτις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν καθ' ἐμοῦ κατηγορίαν, ὅτι δὲν ἀγαπῶ δηλαδὴ τὰς διαπραττομένας κυβερνητικὰς ἀσχημίας.

— Ὁραῖα! μὰ τὴν ἀλήθειαν. Μὲ κάμεις νὰ τρέμω τὸ ἐννοεῖς; Ἀκουσον, κόρη μου· εὐρισκόμεθα ἐν Ῥωσίᾳ, ἔνθα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεμφιμοιρῆ τις κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

— Ὅθι εἶπω ὅμως πάντα ταῦτα διὰ τόνου ἐρωτοτρόπου, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ὅ,τι καὶ ἂν ἦμαι, δὲν εἶμαι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓν ἀσθενὲς ὄν, ἀπὸ μίαν γυναῖκα· καὶ ἐπομένως θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

— Ἀγνοεῖς, δυστυχὲς τέκνον, ὅλα τὰ ἀπόκρυφα τῆς ἀστυνομίας. Ἦκουσα ἀξιόπιστόν τινα φίλον μου λέγεσθαι, ὅτι εἰς μυστηριώδες μέρος αἱ ξάβθοι τίθενται εἰς ἐνέργειαν διὰ τινος μηχανῆς ἀγγλικῆς κατασκευῆς. Οἷος δὴ ποτε δὲ ὑποπτος, ἐμφωνίζόμενος πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τρίτου τμήματος· μετὰ συνομιλίαν στιγμῶν τιῶν μετὰ τοῦ ἀξιαγαπήτου ἀλλὰ καὶ τρομεροῦ τούτου προσώπου ἠσθάνετο αἴφνης ἑαυτὸν δεσμευόμενον καὶ ριπτόμενον πρηνῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πάραυτα ἀόρατοι χεῖρες τὸν ἐκδύουσι καὶ αἱ ξάβθοι ἀρχοῦνται τοῦ ἔργου των. Μετὰ ταῦτα τὸ ἐν λόγῳ ἄτομον, ἀφίεται ἐλεύθερον καὶ ἐπιστρέφει οἴκοι, φέρον ἐπὶ τῆς φάλαγγος τὰ φοβερὰ ἔχνη τῆς ἐπισκέψεώς του πρὸς τὸν στρατηγόν· βεβαιώσει προσέτι ὅτι καὶ κυρίαί τινες τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς ἐμαστιγώθησαν οὕτω, ἐπὶ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ.

— Καὶ ὕστερον λέγετε ὅτι τοῦτο εἶνε δικαιοσύνη; Δὲν εἶνε μυσαρὸν τὸ νὰ διαπραττῶνται ἀτιμωρητὶ τοιαῦται πράξεις; Χωρὶς νὰ ἦνέ τις κοινωνιστῆς, πῶς θέλεις νὰ μὴ ἐπαναστάσῃ ἡ συνείδησις ἐντίμου ἀνθρώπου, ὅταν μάθει τοιαύτας βανδαλικὰς βασιάνους;

— Αἰσθάνεσαι ἐν ἐκυτῇ ἱκανὸν θάρρος, ἵνα εἴπῃς εἰς τὸν στρατηγὸν πάντα ὅσα νῦν λέγεις εἰς ἐμέ;

— Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ προσέχω εἰς τοὺς λόγους μου.

— Ἄλλ' ἐὰν αὐτὸς σὲ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτῶν τί ἰδέαν ἔχεις, ἵνα σὲ δοκιμάσῃ, τί θ' ἀπαντήσῃς;

— Θ' ἀπαντήσω ἐλαφρῶς ὡς γυνὴ ματαιὰ καὶ πᾶν ἄλλο ἢ κοινωνικοπολιτικὰ ζητήματα ἐνδιαφερομένη νὰ ἔρουν καὶ μελετᾷ.

— Καλὰ. Ἄλλὰ σοὶ ἐπαναλαμβάνω: ἔσο πρσεκτικὴ.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, τὸ ὄχημα τοῦ πρίγκηπος Κρυλώφ ἵστατο ἀναμένον ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ὀδοῦ τῆς Θαλάσσης, πρὸ τοῦ μεγάρου, ἔνθα ὁ Τρεπῶφ ἐδέχετο τοὺς ἐπισκέπτας του.

Ὁ Τρεπῶφ, στρατηγὸς καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος, ἀρχηγὸς τοῦ τρίτου τμήματος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου, φέρει καὶ τὸν τίτλον Δημάρχου τῆς Πετρούπολεως· δὲν εἶνε δὲ ψυχῆς καὶ καρδίας τερατώδους. Ἐντὶ νὰ προσφέρηται ὡς τύραννος σκληρὸς θηριώδης, ἀπεναντίας ἔχει τρόπους ἀξιαγαπήτους καὶ εὐγενεῖς. Τὸ πνεῦμά του, ἀρκετὰ καλλιεργημένον τὸν καθιστᾷ βέκτην πρὸς τὰς τέχνας τὴν φιλολογίαν καὶ τὸ θέατρον.

Ἀπὸ τινος καιροῦ εἶνε εἰς τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων τοῦ Τζάρου, ὅστις τὸν εἶδε κατὰ πρῶτον εἰς Βυρσοβίαν, ἔνθα ἦτο γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Ἀλέξανδρος, κατὰ τὴν διάβασίν του διὰ τῆς ἀνωτέρω πόλεως, τὸν συνήντησε ἐποχοῦμενον ἐπὶ δίφρου συρομένου ὑπὸ δύο ὑπερφάνων μελάνων ἵππων. Ὁ Τρεπῶφ ἵστατο ὄρθιος, κρατῶν τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τὰς χεῖρας τεταμένας ἐπὶ τοῦ πλαισίου τοῦ δίφρου.

Ὁ αὐτοκράτωρ, ἰδὼν αὐτὸν τὸν προσεκάλεσε καὶ τὸν ἠρώτητε διατὶ βαίνει οὕτω.

— Διὰ νὰ βλέπω τὰ πάντα, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη οὕτως.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἤρσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἔκτοτε τῷ παρέσχε τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Ἄλλὰ δὲν ἀπέκτησε τὴν εὐνοίαν μόνον τοῦ αὐτοκράτορος· καὶ τὸ κοινὸν εὖρεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Τρεπῶφ ἕνα ἐκ τῶν σπανίων Γενικῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἀφ' ὅσους ποτὲ ἔσχεν ἡ Πετρούπολις. Τῷ ἀποδίδουσιν ἀνεξαρτησίαν φρονήματος καὶ ἄμεροληψίαν χαρακτῆρος. Οἱ μεγάλοι κλέπται τὸν τρέμουν ὅσον καὶ οἱ μικροί. Αἱ πτωχαὶ συνοικίαι ἐπιβλέπονται τῶσον, ὅσον καὶ αἱ πλούσιαι. Οἱ κάτοικοι τῆς Πετρούπολεως τὸν ἀποκαλοῦσι: «ὁ πατὴρ Τρεπῶφ», ἧτις προσωνυμία, ἐν Ῥωσίᾳ μάλιστα καὶ

διὰ Διευθυντὴν βρωσικῆς Ἀστυνομίας, εἶνε κολακειτικώτατον.

Πῶς λοιπὸν παρεφέρθη μέχρι τοῦ νὰ δώσῃ τὴν ἀχαρακτῆριστον ἐκείνην διαταγήν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπώλεσε τὴν δημοικότητά του;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν παράφορον ἔξαψιν ἀνδρὸς, τόσο κυρίου ἑαυτοῦ; Ἀναμφιβόλως ἔχει καὶ οὗτος τὸ νευρικὸν τοῦ σύστημα· καὶ δὲν ὑπάρχει τρομερώτερον τῆς συνταράξεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ βίωσσο. Ἐκμανεῖς ἐναντίον τοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος, ὅπερ δὲν ἠδύνατο μήτε νὰ ἀρνηθῆ, μήτε νὰ μετριάσῃ, ἐξεδικήθη κατὰ τοῦ Βογολουβῶφ διὰ πάσας τὰς στενωχωρίας ὅσας τῷ προὔζειν ὁ σοσιαλισμὸς.

Ἀναβαίνουσα τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. τῆς φερούσης εἰς τὰ δώματα τοῦ Δημαρχείου, ἡ Βάνδα ἠσθάνετο τὴν καρδίαν τῆς πάλλουσαν βιαίως. Ἐφοβεῖτο ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, συνήνου καὶ ἀντεπροσώπευεν ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ ἐγκλήματα.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀντὶ νὰ κατευνασθῆ ἡ ὀργὴ τοῦ Τρεπῶφ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Βογολουβῶφ, ἐξήφθη ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν ἐπιτιμήσεων τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε θέσει ὅλους τοὺς πράκτορας εἰς κίνησιν, πλὴν οὐδὲν! οὐδὲν! Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ οὐδὲ ἔχνος κἂν συνωμοσίας.

Ἡ ἄγνοια ἐνέδρα τῆς ἀστυνομίας του κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα, ἔτι μᾶλλον τὸν ἐξηρέθισε. Μάτην παρεβίασαν ἰδιωτικὰς οἰκίας οὐδὲν εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε.

Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ παρέλθῃ ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ ἀναστατωθέντος νευρικοῦ συστήματός του;

Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ κοινωνισταὶ ἤθελον νὰ ἐκδικήσωσι τὴν εἰς τὸν Βογολουβῶφ προσγενομένην ὑβρίν, καὶ ἐν τούτοις, ἐὰν εἷς κοινωνιστὴς παρουσιάζετο αἴφνης πρὸ αὐτοῦ, δὲν θὰ τῷ ἐφάνετο ὅτι εἶνε ἀρετὴ ποινὴ του τὸ κνοῦτον διὰ τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς φόβους ὅσους τῷ εἶχον προξενήσει οἱ καταχθόνιοι οὗτοι τυνομῶται.

Ὅταν τῷ ἀνήγγειλαν τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν πριγκίπισσαν Κρυλώφ, ἐνησυχολεῖτο νὰ γράφῃ ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ἄχ! τέλος πάντων, ἐσκέφθη, θὰ μάθω τι ἴσως. Μία γυνὴ, μία νεανίς· ὧ δὲν πιστεύω νὰ δυσκολευθῶ νὰ τὴν κάμω νὰ ὁμιλήσῃ.

Κυριευμένος ἀπὸ τὴν ταραχὴν ταύτην, ἠγέρθη ἵνα ὑποδεχθῆ τοὺς δύο ἐπισκέπτας του. Ἡ εὐπροσηγορία του

ὅμως δὲν ἠλάττου τὸ αὐστηρὸν τοῦ τοῦ βλέμματός του.

Τοῖς προσέφερε καθίσματα.

— Στρατηγέ, τῷ εἶπεν ὁ πρίγκηψ, τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν ταύτην ὀφείλομεν εἰς τὴν θυγατέρα μου, ἧτις ἠθέλησε νὰ σᾶς ἴδῃ, ἵνα σᾶς κάμῃ τὰ παράπονά της διὰ τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον ἡ ἀστυνομία ἤγειρε διὰ λογαριασμὸν της, καὶ διὰ τὴν κατασκοπεῖαν ἧς εἶνε τὸ ἀντικείμενον ἐκ μέρους τῶν πρακτόρων σας.

— Πράγματι, προσέθεσεν ὁ Τρεπῶφ, ἰδοὺ διάφοροι πληροφοροὶ μετὰξὺ τῶν ὁποίων βλέπω λαμποκοποῦν τὸ ὄνομα τῆς πριγκίπισσης, καί.....

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Βάνδα ἔμενε μὲ τὴν καλύπτραν ἐρριμμένην τὴν ἀνέστυρε τότε.

Ὁ στρατηγὸς ἔμεινεν ἀναυδὸς πρὸ τῆς θεσπεσίας μάγου καλλονῆς τῆς.

Ἡ Βάνδα ἔφερε κομψὸν πῖλον ἐξ ἐπικρόκου, κεκοσμημένον διὰ πτερῶν τεχνητῶν, ὧν ὁ κάλαμος συνέκειτο ἐξ ἀπαστράπτουτος σωροῦ πολυτίμων λίθων, συγκρατουμένων ἐκ πόρπης καὶ μαργαριτῶν. Οἱ μικροὶ τῶν πτερῶν θύσανοι, κλίνοντες ὀλίγον ἐν ἡδῆ ἀπαλῶν ἀεριοδῶν νεφῶν, ἐκόσμου ἐλαστάστρινον μέτωπον, ὀφθαλμοὺς λαμπροὺς καὶ ἐν γένει φυσιογνωμίαν θελκτικὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντιζον μαγευτικὰ βλέμματα.

— Ἐρχομαι νὰ καταγγεῖλῶ μόνη μου, εἶπε γελῶσα μετ' ἤθους ἐρωτοτρόπου, καὶ νὰ παραδοθῶ εἰς τοὺς κεραινοὺς σας, εἰς τὰς ἀπανθρωποτέρας σκληρότητάς σας. Ναί, εἶμαι μηδενίστρια.

— Πῶς! ἀνεκράξεν ὁ πρίγκηψ, φοβηθεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην μήπως παρεφρόνησεν ἡ θυγατὴρ του, καὶ ἀναπιδῆσας ὅλος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ὁ δὲ Τρεπῶφ, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβῆσθαι ὅτι τὸν ἐγέλα, ἤκουε κατὰ πλῆκτος καὶ οὗτος.

— Εἶμαι μηδενίστρια, ἐπανελάθεν ἡ Βάνδα, προκειμένου περὶ ἐνὸς βάλου ἢ μίας πύλας, περὶ μίας ἐπισκέψεώς μου εἰς τὸν κομμωτὴν ἢ εἰς τὴν βάπτριάν μου, περὶ ἐνὸς μυθιστορήματος τοῦ Ὁκταβίου Φεγλιῆ ἢ τοῦ Φραγκίσκου Κοππέ.

Ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ στρατηγὸς ἀνεγίνωσκεν ἰδιαζόντως τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν.

— Μάλιστα! συνομωτῶ, ἐξηκολούθησε μετὰ τοῦ αὐτοῦ παιγνιδῶδες ἅμα καὶ φιλαρέσκου πόνου, κατὰ τοῦ φανταστικοῦ λιθοστρώτου τῆς Πετρούπολεως, ὅπερ ἡ πνευματώδης κριτικὴ τοῦ Δουμᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταρρυθμίσῃ εἰς τὰς ἱστορίας του καὶ κατὰ τῶν προκρίτων ὀροφῶν αὐτῆς,

τὴν ἀπελπισίαν ταύτην τῶν γάλλων κτιστῶν. Συνομωτῶ κατὰ παντός ὅ,τι εἶνε δυσειδές, κατὰ παντός ὅπερ δυσαρρεστὴ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ πληγόνει τοὺς πόδας μου, κατὰ παντός ὅ,τι ἀντίκειται εἰς τὰς ὀρέξεις, εἰς τὴν καλλαισθησίαν καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα, ὅσα ἡ φύσις ἔθηκεν ἐν ἐμοί. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ κατὰ τῆς κοινωνίας παράπονά μου, ταῦτα δὲν εἶνε εἰσέτι τόσῳ σοβαρὰ, διότι δὲν ἔχω λόγον δικαιούντά με νὰ τρέφω κατ' αὐτῆς ταύτη.

— Πράγματι..... εἶπεν ὁ στρατηγός, συγχισθεὶς ἐκ τῶν προοιμίων τούτων, ὧν ἡ ματαία ἐλαφρότης δὲν ἐμαρτύρει οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὸν τραγικόν, τὸν σταθερὸν, τὸν ἀποφασιστικὸν τόνον τῶν κοινωνιστῶν.

— Ἄλλ' ἐὰν ἐξακολουθῶσι νὰ με ἐνοχοποιῶσι, ἐπανελάθην, νὰ με κατασκοπεύωσι, νὰ με ἐνοχλῶσιν, ἐν μιᾷ λέξει, τότε ἴσως τὸ ἀστείον καὶ ἀνυπαρκτον μετατραπῆ ὡς σοβαρὸν καὶ βάσιμον καὶ καταστῶ πραγματικῶς, κοινωνιστρια, μηδενιστρια, ἐπαναστατικὴ, ἀνκρχικὴ, καὶ πᾶν ὅ,τι φοβερὸν, περὶ ὧν δὲν γνωρίζω ποσῶς τι, ἀλλὰ τὰ ὅποια θὰ μάθω, ἵνα γνωρίζω τοῦλάχιστον τὸ πρᾶγμα δι' ὃ μοῦ κληγοροῦσιν, ὅσον καὶ διὰ νὰ θαυμάσω τὸν βαθμὸν τῆς πλάνης τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὰ ἄγωνα γαυγίσματά των ἐκεῖ ἔνθα οὐδ' ὑπάρχει κἄν αἰτία ἐξασκήσεως τῆς ἰχνηλατικῆς ἱκανότητός των.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ὁ Τρεπῶφ ἠσθάνθη ἐρόθημα ἀναβαίνον εἰς τὰς παρειάς του.

— Ἐν τούτοις, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ οὗτος, χθές τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἐθεάθητε μετὰ τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης Λιτζανῶφ.

— Καὶ τῆς δεσποινίδος τῆς ἀκολουθίας μου, προσέθετο ἡ Βάνδα.

— Εἰς συνοικίαν τινὰ εἰς ἣν ἡ ἀριστοκρατία δὲν ἔχει τόσην συνήθειαν νὰ συχνάζῃ εἰς τοιαύτην δ' ὥραν πρὸ πάντων καὶ ὅχι μακρὰν οἰκίας τινὸς ἢν μ' ὑπέδειξαν ὡς ὑποπτον.....

— Μετεβαίνομεν ἰν κ ὄ γ ν ι τ ο μετὰ τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης εἰς μικρὸν τι θέατρον, τῆς κατωτάτης τάξεως, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ με μόνην τὴν πρόσθεσιν νὰ διασκηδάσωμεν καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ιδέας κατὰ τῆς κυβερνήσεως.

— Καὶ πῶς ἀπεφασίσατε νὰ μεταβῆτε εἰς ἐν τοιοῦτον μέρος;

— Ὁ πτωχὸς αὐτὸς τρελλὸς Λιτζανῶφ ἀηδίασε τόσον τὰς ἡδονὰς τοῦ με γ ἄ λ ο υ κ ὄ σ μ ο υ, ὥστε ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἅπαξ καὶ τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο θέατρον ἔνθα μετέβημεν, καὶ διήλθομεν μῶλα ταῦτα λίαν εὐαρέσως

τὴν ἐσπέραν μας. Ἴδου ἡ τρομερὰ συνομωτῆς ἦν ἔχετε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας.

— Ἄλλὰ τότε, παρετήρησεν ὁ στρατηγός, διατὶ νὰ δώσητε, ἕκατὸν βρούβλια εἰς τὸν Ποπῶφ;

— Διὰ νὰ ἐννοήσητε τοῦτο προσέθηκεν ἡ Βάνδα μετ' ἀπαραιμίλλου παρουσίας πνεύματος, πρέπει νὰ γνωρίσητε τὸν Λιτζανῶφ. Ἡ λυσσώδης ἐπιμονὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ νὰ μᾶς ἀκολουθῆ τοῦ ἐτάραττε τὰ νεῦρα. Ἡθελε νὰ μείνῃ ἄγνωστος, ὡς σᾶς προεἶπον, ἐπομένως βλέπων ὅτι ὁ σκοπὸς του δὲν ἐπετύγγανεν, ὠργίσθη. Ἴνα ἀπαλλαχθῆ λοιπὸν τῆς ὀχληρᾶς ταύτης κατασκοπίας ἔδωκεν εἰς τὸν Ποπῶφ ἐν χαρτονομίσμα τῶν ἕκατὸν βρούβλιων.

Ὁ Τρεπῶφ ἤκουσεν ἅπασαν τὴν διήγησιν ταύτην μετ' ἤθους ἀμφιβολίας. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἐσκέπτετο, ὅτι, ἂν δὲν ἦσαν ἀληθῆ τὰ λεγόμενα τῆς Βάνδας, ἦσαν ὅμως πιθανά καὶ πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην πρὶγκήπισσαν: Ψεῦδεςθε!

— Ἔχετε πολὺ πνεῦμα, ἠρέσθη μόνον νὰ εἶπῃ, ἀλλὰ.....

Ἡ Βάνδα τὸν διέκοψε πάραυτα.

— Γνωρίζετε, στρατηγέ, διατὶ οἱ Ῥῶσοι συνομωτοῦσιν; Διότι στενοχωροῦνται, καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀνίας ἐν Ῥωσσίᾳ ὁ οὐρανὸς εἶνε φαιδός, ἡ ζωὴ πληκτικὴ ἡ πληγῆς κυριεύει τὸν ἐγκέφαλον τῶν ευχισθητῶν Ῥῶσων, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ εὐρωσιν ἀνακούφισιν τῆς ἀνίας των ταύτης εἰς τὴν β ὀ τ κ α ν, ἐπιζητοῦσι ταύτην εἰς τὴν πολιτικὴν μέθην, ἣν ὠθοῦσιν εἰς τὰ ἄκρα μέχρι τραγικοῦ σημείου. Ἄντι νὰ κτίζητε φυλακὰς, ἀνεγείρατε θέατρα τοῦ λαοῦ. Οἱ Ῥῶσοι τρελλαίνονται διὰ τὸ θέατρον ἐν μιᾷ λέξει, διασκεδάζετε αὐτούς. Σκεφθῆτε ἐπὶ τῶν λόγων μου καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι πιθανὸν νὰ ἔχω δίκαιον.

— Ὅ,τι τὴν ὥρην μοι λέγετε δὲν εἶνε εἰ μὴ λεπτοί, εὐφυστάτοι ἀστεισμοὶ καὶ κυρίως ὅ,τι με κάμνει ὀλίγον νὰ φρονῶ ὅτι συμμερίζεσθε ὀλίγον τὰς κοινωνιστικὰς ιδέας, εἶνε ἴσα ἴσα τὸ ἀνεπτυγμένον πνεῦμά σας καὶ ἡ πλήρης εὐγένεια τοῦ χαρακτήρός σας, ὡς καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ φρονήματός σας. Μοὶ φαίνεσθε εὐφρογῆτα, ὡς πρὶγκήπισσα, πολὺ φιλελεύθερος, ὥστε νὰ εὐρίσκατε ἐνδιαφέρον τι ἢ εὐχαρίστησιν ἐν τῇ παραδοχῇ καὶ ἀποδοχῇ τῶν ματαίων ὅσα καὶ καταχθονίων ἐνεργειῶν τῶν βυρπαρῶν αὐτῶν δημοκρατῶν.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΙΝΗΣ.

Γνωστὸν ὅτι ἡ κινίνη, τὸ θαυμασίον τοῦτο ἀντιπυρετικόν, προέρχεται ἐκ τῆς Νοτίας Ἀμερικῆς. Ἴδου δὲ πῶς ἴστορεῖ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἰθαγενῆς συγγραφεύς, ὁ δὸν Ζοσῆς Δομίγγος Κόρτες, δι' ὕφους ζωηροῦ μὲν καὶ πομπῶδους, ἀλλὰ πλήρους ἐπιχωρίου χρωματισμοῦ.

« Εἰς τὰ προαιώνια δάση τὰ καλύπτοντα τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Βολιβίας, ἀξάνουσι δένδρα οἱ μεγαλοπρεπεῖς τῶν ὁποίων κλάδοι ὑψοῦνται μέχρι οὐρανοῦ. Ἐν μέσῳ φύσεως θαυμασίως ἰσχυρᾶς, χρυσιζομένης ὑπὸ τοῦ αἰωνίου ἡλίου τῶν τροπικῶν, βέουσι διαυγέστατοι ποταμοί. Τὰ κρυσταλλώδη αὐτῶν ὕδατα ἐκ διαλειμάτων μόνον ταράσσονται ὑπὸ τινος ἐλαφρᾶς ἐκ φλοιοῦ λέμβου, ἐν τῇ ὁποίᾳ οἰκογένεια Ἰνδῶν ἐμπιστεύεται τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὰ παρασύροντα αὐτὴν βέυματα, ὅπως τὴν φέρωσιν ἀπὸ μιᾶς Ἐδέμ εἰς ἄλλην.

« Εἰς τὰς χώρας ταύτας δὲν ὑπάρχουσι πόλεις, ὁ δὲ πολιτισμὸς, μετὰ τῆς γονίμου μὲν ἀλλ' ἐξαντλούσης διὰ τῶν ἐφευρέσεών τῆς συνοδείας του, δὲν ἦλθεν εἰσέτι νὰ καταστήσῃ πτωχὰ τὰ δῶρα τοῦ οὐρανοῦ.

« Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἀποπνέει τὴν ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἀναγκῶν εὐτυχῆ βραθυμίαν ἐκεῖ φύονται αἱ πολυτίμοι οὐσίαι αἱ προωρισμέναι νὰ τρέφωσι τοὺς εὐτυχεῖς κυρίως τῶν τόπων ἐκείνων, οἵτινες μόλις ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ῥίπτωσιν ἐπὶ τῆς γονίμου γῆς δρᾶκα δρύζης διὰ νὰ δρέπωσι κατόπιν ἄφθονον συγκομιδὴν. Ὁ ἥλιος οὐδέποτε ἐγκαταλιμπάνει τὰς κοιλάδας ἐκεῖνας ὅπου αἰώνιον ἔαρ ἐπικρατεῖ, καὶ ἡ κλύπτουσα αὐτὰς πλουσία βλάστησις προμηθεύει αὐταῖς τὰς εὐεργετικὰς βροχὰς τοῦ τροπικοῦ θέρους.

« Τὰ δένδρα, ἐγκαταλειμμένα εἰς ἑαυτὰ, παράγουσιν ἡδυτάτους καρπούς ὅταν δὲ οὗτοι ὠριμάσωσι, κάμπτονται οἱ κλάδοι ἀφ' ἑαυτῶν, οὕτως ὥστε ὁ Ἰνδὸς δὲν ἔχει ἄλλον κόπον νὰ καταβάλλῃ εἰμὴ νὰ ὑψώσῃ τὰς χεῖρας ὅπως τοὺς δρέψῃ.

« Ἐν μέσῳ φύσεως αἰωνίως νέας, μόνος ὁ ἄνθρωπος γηράσκει καὶ θνήσκει· αὕτη δὲ εἶναι ὅλη ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐπιγείου παραδείσου καὶ τῆς ἀνατολικῆς Βολιβίας.

« Εἴμεθα ἐν ἔτει 1638.

« Οἱ Ἰνδοὶ τοῦ δάσους εἶχον ἀκούσει κρότους παραδόξους δίδοντας τὸν θάνατον ὡς ὁ κεραυνὸς καὶ ἀναθρώσκοντας ὡς οὗτος ἐκ πυρίνης ἀστρα-

πῆς. Οἱ ἱερεῖς τῶν εἶχον ἀναγγεῖλαι ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐμελλοῦν νὰ ἐκπληρωθῶσιν αἱ ἀρχαῖαι προφητεῖαι.

«Ὁ λαὸς, ἀφοῦ ἐζήτησε συμβουλὴν παρὰ τῶν θεῶν, ἐδραμε νὰ κρυβῆ μακρὰν τῶν νεωστὶ ἀφικομένων ἐκείνων ξένων πρὸ τῶν ὁποίων προσπορεύοντο ὁ θάνατος καὶ ἡ καταστροφή.

«Τὴν νύκτα οἱ φυγάδες, ἐξηντημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, κατεκλίνοντο πλησίον πυρῶν διὰ νὰ ἀπομακρύνωσι τὰς τίγρεις· ἤρχιζον νὰ πάσχωσι σκληρῶς ἐκ τῶν στερήσεων, ὅλα δὲ τὰ δεινὰ τῶν ἐκείνων τὰ ἀπέδιδον εἰς τοὺς νεήλυδας. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀσθένεια ἤρχισε νὰ δεκατίζῃ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ὁ πυρετὸς ἤπλωσε τὸν δηλητηριώδη μανδύαν τοῦ ἐφ' ὅλης τῆς χώρας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ἦτο ἀπειρος, ἐκείνοι δὲ ὅστις χθὲς ἔτι ἐκλαίεν ἐπὶ τοῦ πτώματος νιού, κλαίεται σήμερον ἐν τῇ σκληρᾷ του ἀγωνίᾳ ὑπὸ τῶν ἐπίτινας ὥρας μελλόντων νὰ ἐπιζήσωσιν.

«Ὁλόκληροι οἰκογένειαι ἐξαφνίζονται, καὶ αἱ φυλαὶ αἰτινες ἄλλοτε ἀπετέλουσαν ἀναρίθμους πολεμιστὰς καταστρέφονται ὑπὸ τῆς πληγῆς ταύτης. Ὁ πικρὸς θρήνος τῆς ὀδύνης ἐκπέμπεται νῦν ἐκ τῶν χαρωπῶν ἐκείνων κοιλάδων· αἱ κραυγαὶ καὶ τὰ δάκρυα ἤχοῦσι πενθίμως εἰς τὰ δάση. Οἱ θεοὶ ἐλησμόνησαν τὸν λαόν των, καὶ οἱ οἰωνοὶ πένθη μόνον καὶ θανάτους ἀναγγέλλουσιν.

«Ἐκ τῶν δασῶν ὁ πυρετὸς ἐπιχέεται εἰς τὰ ὄρη καὶ μετ' ὀλίγον φθάνει εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης· ὁ θρήνος τῶν λευκῶν συμμίγνυται μετὰ τοῦ θρήνου τῶν ἰθαγενῶν, καὶ εἰς τὰφος κοινὸς καλύπτει καταθλίβοντας καὶ καταθλιβομένους.

«Ἐκάθητο τότε ἐπὶ τοῦ ἀντιβασιλικοῦ θρόνου τῆς Περουβίας γυνὴ μὲ ψυχὴν ἀγνὴν ὡς ἀγγέλου· ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ εὐσπλαγγνος κόμησα Chinchon ἧτις δὲν ἔπαυε παραμυθούσα καὶ εὐεργετοῦσα τοὺς ὑπὸ τὴν σκληρὰν κατάκτησιν στενάζοντας δυστυχεῖς Ἰνδοῦς· ἀντήμειβον δὲ οὗτοι τὴν φιλανθρωπίαν τῆς δι' εὐλαβοῦς εὐγνωμοσύνης.

«Ἦλθεν ὁ θάνατος καὶ ἔκρουσε τὰς πύλας τοῦ ἀνακτόρου· ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ ἀδιάλειπτοι περιποιήσεις ἐφάνησαν ἀνίσχυροὶ εἰς τὸ νὰ ἀποτρέψωσι τὸ ἀπαίσιον κακὸν ὅπερ ἐμελλε νὰ ἀφραπάσῃ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην γυναῖκα.

«Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν οἱ τελευταῖοι σπασμοὶ τῆς ἀγωνίας συνεχέοντο μετὰ τῶν θρήνων τοῦ λαοῦ, παρουσιάζεται πτωχὸς Ἰνδὸς φέρων, ὡς ἔλεγε, περίαπτον, καὶ ζητεῖ νὰ τὸν εἰσαῖξωσι πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀν-

τιβασιλίσσης. Φθάσας ἐκεῖ, γονυπετεῖ, καὶ μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς λέγει:— Ἴσχυρὰ κυρία, τὰ καλὰ ὅσα πράττετε πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἀμειφθῶσι μετ' ὀλίγον. Ἀκουσόν με, καὶ ἡ ἐλπίς θὰ ἀναθερμάνῃ τὴν καρδίαν σου.

«Ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ἦλθε καὶ ἐτάνυσε τὰς ἐπαράτους κτερυγὰς του ἐπὶ τῶν δασῶν ἡμῶν, ἐπλήγημεν τυφλῶς ὑπὸ τοῦ θανάτου.

«Ἐγὼ ἐκράτουν σφικτὰ εἰς τὸ στήθος μου τὴν μονογενῆ θυγατέρα μου, εἰκόνα τῆς ἀτυχοῦς μητρός της, τὴν ὁποίαν κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν πρώτην εἶχομεν ἐνταφιάσει παρὰ τὰς ρίζας φοίνικος.

«Ἦσθανόμην καίον τὸ μέτωπόν της, καὶ ἐκ τοῦ ἀπεξηραμένου λάρυγγός της μόλις ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξεις πέντε ὅπως ζήτησῃ ὕδωρ.

«Ἐύρσκόμεθα εἰς τὸ ὄρος ἀνοίγων μετὰ μόχθου δίοδον ἐν μέσῳ τῶν συμπεπλεγμένων φυτῶν, ἐφθασα εἰς βύακα θολοῦ καὶ ὑπερύθρου ὕδατος. Περὶ τὰς ὄχθας τοῦ βύακος ἐκείνου ἦσαν δένδρα γηραιὰ ὅσον καὶ τὰ προαῖωνια δάση μας, κατακακαλυμμένα ὑπὸ ἀνθέων λευκῶν, ὁμοίων κατὰ τὴν ὁσμὴν καὶ τὸ σχῆμα πρὸς τὰ τῆς πορτοκαλέας.

«Πολλὰ τῶν δένδρων ἐκείνων, ἀνατετραμμένα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ χρόνου, ἔκεινον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕδατος. Φωνὴ μυστικὴ μὲ εἶπε: Πίσε' καὶ ἔπιον. Ἐπειτα ἔφερα ἐκεῖ τὴν κόρη μου ἧτις ἔσβεσε τὴν φλογερὰν δίψαν της μετ' ἀπληστίας διψώσης ἐλάφου.

«Μετὰ δύο ἡμέρας, τὸ τέκνον μου ἦτο ὑγιές!

«Ἡ πείρα τῶν γερόντων τῆς φυλῆς κατέστησε γνωστὸν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ὄφειλε τὴν ἀρετὴν του εἰς τὸν φλοιὸν τῶν διαμενόντων ἐκεῖ δένδρων.

«Τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον ὠρκίσθημεν πρὸς τὴν φυλὴν σου μὰς παρεκίνησε νὰ ὁμώσωμεν ὅτι οὐδέποτε ἠθέλωμεν ἀποκαλύψει τὸ μυστικὸν τοῦτο· ἀλλὰ τὸ κακὸν σὲ ἐπληξε, καὶ ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μας εἶναι ἰσχυροτέρα τοῦ καθ' ὅλων τῶν λευκῶν μίσους.

«Ἐν ὀνόματι τῶν φυλῶν μας, σοὶ φέρω τεμάχιον ἐκ τοῦ πολυτίμου τούτου φλοιοῦ, τὸν ὁποῖον, εἰς ἀνάμνησιν τῶν εὐεργεσιῶν σου, ὠνομάσαμεν chinchona.»

Ἡ κόμησα ἐσώθη διὰ τοῦ φαρμάκου ἐκείνου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1638 ἡ ἱατρικὴ ἐπλουτίσθη διὰ τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἀντιπυρετικοῦ, τὸ ὁποῖον καλεῖ εἰσέτι διὰ τοῦ ὀνόματος chinchona officinalis.

Στατιστικὴ τῆς Ἑλλάδος.

Γ. ΑΠΟΒΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν τετραετίαν 1874-1877 ἀπεβίωσαν ἐν ὄλῳ 123,162 ἄτομα ἧτοι ἀνὰ 1 ἄτομον ἐπὶ 47 κατοίκων, ἢ 2,22 ἐπὶ 100 κατοίκων.

Κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα τὰς περισοτέρας ἀποβιώσεις ἔσχεν ὁ νομὸς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ ὁ νομὸς Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος, τὰς δὲ ὀλιγοτέρας ὁ νομὸς Κεφαλληνίας κατὰ πρῶτιστον λόγον καὶ ὁ νομὸς Εὐβοίας.

	θίνατοι 1 ἐπὶ 100 κτ.
Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας	1555 1 35
Εὐβοίας	5142 64
Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος	7886 54
Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας 10143 48	
Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος	16365 36
Ἀρκαδίας	13564 39
Λακωνίας	7694 54
Μεσσηνίας	11229 46
Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας	12311 41
Κυκλάδων	10273 48
Κερκύρας	6588 58
Κεφαλληνίας	3351 92
Ζακύνθου	3065 57

Τὸ ὅλον 123,162 47

Κατὰ τὴν περίοδον 1865—1877 ἡ ἀναλογία τῶν ἀποβιώσεων ἐπὶ τῶν κατοίκων εἶναι 2,12 ἐπὶ τοῖς 100. Ἡ ἀναλογία δὲ αὕτη διὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ἔχει ὡς ἐξῆς διὰ τὰ πλεῖστα τῶν λοιπῶν Κρατῶν

ΙΤΑΛΙΑ	2,99
ΓΑΛΛΙΑ	2,40
ΑΓΓΛΙΑ	2,22
ΓΕΡΜ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ	2,74
ΑΥΣΤΡΙΑ	3,15
ΟΥΓΓΑΡΙΑ	3,84
ΕΛΒΕΤΙΑ	2,45
ΒΕΛΓΙΟΝ	2,35
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	2,49
ΣΟΥΗΔΙΑ	1,93
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	1,75
ΔΑΝΙΑ	1,98
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	2,94
ΙΣΠΑΝΙΑ	2,12
ΡΟΥΜΟΥΝΙΑ	2,62
ΣΕΡΒΙΑ	3,15

Ἐκ τῶν ἀποβιωσάντων 64,037 ἦσαν ἄρρενες καὶ 59,125 θήλειες. Ἐκ τούτων δὲ ἦσαν

Άρρενες	Ἡλικίαι
Άγαμοι... 37,977	Άγαμοι 32,525
Έγγαμοι... 20,339	Έγγαμοι 18,090
Έν χηρείᾳ. 5,821	Έν χηρείᾳ 8,510

Ἐκ τῶν ἀποβιώσεων ἡ ἀναλογία τῶν ἀρρένων ὑποδεικνύεται παρ' ἡμῖν ἀνωτέρα ἢ εἰς τὰ λοιπὰ Κράτη. Οὕτω ἐπὶ 100 θηλέων ἀπέθνον παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν περίοδον 1865—1877 ἄρρενα 110 ἐνῶ κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον εἰς τὰ πλεῖστα τῶν λοιπῶν Κρατῶν ἡ ἀναλογία αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς :

ΙΤΑΛΙΑ	106
ΓΑΛΛΙΑ	107
ΑΓΓΛΙΑ	107
ΑΥΤΟΚΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ	109
ΑΥΣΤΡΙΑ	108
ΟΥΓΓΑΡΙΑ	108
ΕΛΒΕΤΙΑ	108
ΒΕΛΓΙΟΝ	106
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	104
ΣΟΥΗΔΙΑ	104
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	104
ΔΑΝΙΑ	102
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	102
ΙΣΠΑΝΙΑ	106
ΡΟΥΜΟΥΝΙΑ	117
ΣΕΡΒΙΑ	110

Ἐξεταζομένης τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τῶν ἀποβιωσάντων, ἔχομεν ὅτι ἐπὶ 100 ἀποβιώσεων ἀπέθονοι διὰ τὴν περίοδον 1865—1877

Άγαμοι	56,78
Έγγαμοι	31,20
Έν χηρείᾳ	12,02

Ἡ σχέσηις αὕτη εἰς τὰ πλεῖστα τῶν λοιπῶν Κρατῶν ἔχει ὡς ἑξῆς :

	Άγαμοι	Έγγαμοι	Έν χηρείᾳ
ΙΤΑΛΙΑ	65,24	21,57	13,19
ΓΑΛΛΙΑ	50,08	30,63	19,29
ΠΡΩΣΙΑ*	62,40	24,03	13,40
ΒΕΛΓΙΟΝ	59,31	24,94	15,75
ΟΛΛΑΝΔΙΑ*	62,05	23,72	14,17
ΣΟΥΗΔΙΑ	55,63	26,51	17,86
ΔΑΝΙΑ	57,22	26,88	15,90
ΕΛΒΕΤΙΑ*	57,75	25,36	15,98
ΙΣΠΑΝΙΑ	62,61	23,39	14,00
ΡΟΥΜΟΥΝΙΑ	61,60	28,48	9,92

(*) Εἰς τὰς δι' ἀστερίσκου σημειουμένας ἐπικρατείας δὲν περιλήφθησαν ἐν τῇ ἀναλογίᾳ αἱ ἀποβιώσεις αἱ λαβοῦσαι χώραν μεταξὺ διαζευγμένων ἢ μεταξὺ τῶν ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ ὑπογομένων καὶ ἐν ἑτέρᾳ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως. Ὡς ἐκ τούτου δὲ τὸ μᾶθροισα δὲν ἀποτελεῖ τὸν ἀριθμὸν 100.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὴν τετραετίαν ἀποβιώσεων καθ' ἡλικίαν καὶ φύλον ἔχῃ ὡς ἑξῆς :

Ἡλικία	Άρρένων	θηλέων	Τὸ ἕλ.ν
0—6 μηνῶν	6823	6145	12968
6—ἔως 1 ἔτος	6063	5741	11804
1— 5	10550	9807	20357
5— 10	4316	3938	8254
10— 15	2278	2213	4491
15— 20	2129	2113	4242
20— 25	2159	2055	4214
25— 30	2424	2182	4606
30— 35	2353	2108	4461
35— 40	2365	2061	4426
40— 45	2295	2052	4347
45— 50	2401	1966	4367
50— 55	2299	1949	4248
55— 60	2768	2268	5036
60— 65	2756	2449	5205
65— 70	2622	2433	5055
70— 75	2410	2186	4596
75— 80	1946	1993	3939
80— 85	1461	1478	2939
85— 90	839	948	1787
90— 95	463	575	1038
95—100	208	273	481
100—105	76	114	190
105—110	23	56	79
110 καὶ ἄνω	10	22	32

64,037 59,125, 123,162

Αἱ κατὰ τὴν τετραετίαν γενόμεναι ἀποβιώσεις τάσσονται ὡς ἑξῆς κατὰ μῆνα :

Ἰανουάριον	41,260
Φεβρουάριον	9,985
Μάρτιον	9,653
Ἀπρίλιον	9,317
Μάιον	9,111
Ἰούνιον	9,751
Ἰούλιον	10,807
Αὐγουστον	10,824
Σεπτέμβριον	10,581
Ὀκτώβριον	10,645
Νοέμβριον	10,450
Δεκέμβριον	10,778

Αἱ πλεῖστεραι ἀποβιώσεις ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν Ἰανουάριον αἱ δὲ ὀλιγώτεραι κατὰ τὸν μῆνα Μάιον. Ἄλλὰ δὲν ὑποδεικνύεται καὶ διὰ τέσσαρα ἔτη ἡ αὐτὴ ἀναλογία τῆς θνησιμότητος ὡς πρὸς τοὺς διαφόρους μῆνας τοῦ ἔτους· διότι κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1874 ἡν ἀνωτέραν θνησιμότητα εἶχον οἱ μῆνες Ἰανουάριος καὶ Ὀκτώβριος κατὰ τὰ ἔτη 1875 καὶ 1876 οἱ μῆνες Ἰανουάριος καὶ Ἰούλιος καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1877 οἱ μῆνες Σεπτέμβριος καὶ Δεκέμβριος· ὁ μὲν Μάιος ὁμῶς παρυσιάζει τὴν μικροτέραν θνη-

σιμότητα διὰ τὰ ἔτη 1874, 1875 καὶ 1876 ὁ δὲ μῆν Ἀπρίλιος διὰ τὸ ἔτος 1877. Ἐν τούτοις ὡς ἀλλαχοῦ οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν παρατηρεῖται ἐν γένει ὅτι αἱ περισσώτεραι ἀποβιώσεις λαμβάνουσι χώραν κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος, αἱ δὲ ὀλιγώτεραι κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ ἔαρος.

H EN ΒΑΥΑΡΙΑ ΖΥΘΟΠΟΣΙΑ.

Ἐν πάσῃ τῇ Γερμανίᾳ ὁ ζυθος κατέχει σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, ἐν Μονάχῳ ὁμῶς, ἐν τῇ Βαυαρικῇ πρωτεύουσῃ, εἶναι τὸ αὐτὸ θεμέλιον τοῦ δημοσίου βίου. Εἶναι εἰδὸς τιλατρίας, καθ' ἧς δὲν ἀντιστρατεύονται οὔτε αἰρετικοὶ, οὔτε ἄθεοι. Ὁ ζυθος εἶναι ὁ διηνεκῆς σύντροφος, τὸ ἀκάματον ἐλατήριο, ἡ γενικὴ ὀμιλία, τὸ σύμβολον τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Ὁ ἡμερήσιος βίος ἐν Μονάχῳ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ μουσικὸν crescendo ζυθοποσίας. Ἐγέρθητε τῆς κλίνης ὅσον θέλετε πρῶτ' καὶ περιδεύσατε χάριν περιεργείας τὴν πόλιν. Ὑποθέσατε ὅτι εἶναι ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα. Μόλις προσέβητε ὀλίγα βήματα καὶ κάμνετε τὴν πρώτην συνάντησιν μετὰ τοῦ ἀφρώδους ποτοῦ. Παιδίον τι ἢ γυνὴ εἰσέρχονται εἰς ἐργαστήριον, ὅπερ ἤνοιξε πρὸ μικροῦ, καὶ τεινοῦσιν εὐμέγεθες ποτήριον πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅστις ἤδη προφανῶς ἔχει δροσίσει ἀφθῶνως τὸν λάρυγγά του διὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ παροιμιώδους ποτοῦ. Ἠλθον αἱ ἑξ. Τὸ λάχανοπωλεῖον καὶ ὀπωροπωλεῖον εἶναι μετὰ κινήσεως, ἀλλὰ πολὺ πλεῖστον τὰ περίξ ζυθοπωλεῖα. Δὲν ὑπάρχει ἅμαξα, δὲν ὑπάρχει θρανίον, ἐφ' οὗ ἐγγὺς τοῦ ἐμπόρου, ἢ τοῦ ἐμπορεύματος, νὰ μὴν ἀφρίξῃ τὸ ποτήριον τοῦ ζυθοῦ. Αἱ ὥραι παρέρχονται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ τὰ ποτήρια διαδέχονται τὰ ποτήρια καὶ ἡ σκηνὴ δὲν μεταβάλλεται. Περὶ τὰς δέκα ὁμῶς ἡ συρροὴ ἐπαισθητῶς αὐξάνει. Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Αἱ ὑπηρετρίαι καὶ τὰ παιδία τρέχουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς φέροντες εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς αὐθέντας τῶν τὸν πολῦτιμον κρίθινον οἶνον. Ἡ κίνησις αὕτη ἐξακολουθεῖ μέχρι τῶν δύο τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, καὶ τότε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὁ ζυθος ῥέει εἰς ποταμοὺς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἀλλὰ κυρίως εἰπεῖν ἡ ἐποποιία τοῦ ζυθοῦ ἀρχεται εἰς τὰς ἑξ. Τότε ἀπολακτίζονται αἱ φροντίδες τῆς ζωῆς καὶ πᾶσα σκέψις καὶ πᾶς λόγος ἀφαιροῦνται εἰς τὸ εὐφραντικὸν ποτόν. Αἱ οἰκογένειαι, ἠγῶμένου τοῦ κυνὸς καὶ οὐραγοῦντος

τοῦ πάππου, ἐκχύνονται εἰς τὰ γειτο-
νικά ζυθοπωλεῖα, κάθηνται κύκλῳ εὐ-
ρείας τραπέζης, ἐφ' ἧς παρατάσσουσι
πηλίνια λαγήνους μεστὰς μέχρι χει-
λέων, καὶ μένουσιν ἐκεῖ ἀκίνητοι μέ-
χρι βαθείας νυκτός. Πόσας λίτρας δύ-
ναται νὰ καταναλώσῃ πᾶσαν ἐσπέραν
εἰς ἀγαθὸς Βαυαρὸς εἶναι ἀκόμη μυ-
στήριον, ὅπερ ἐνδέχεται νὰ λυθῇ μό-
νον μετὰ τῶν μεγάλων προβλημάτων
τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ἀστρονομίας.
Ἀνθρωπίνως δύναται τις νὰ ἔχῃ μό-
νον ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ πράγματος
καὶ πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰσ-
έλθῃ εἰς ἐν ζυθοπωλεῖον. Ἀλλὰ καὶ
τί δὲν εἶναι ζυθοπωλεῖον ἐν Μονάχῳ;
Ἄς υπάγῃ τις εἰς τὰ τυφλὰ καὶ θὰ
εὕρῃ τὸ ποθούμενον, διότι τὸ Μόνα-
χον αὐτὸ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ μέγα
ζυθοπωλεῖον. Δὲν ὑπάρχει οἶκος, ὅπου
νὰ μὴ εὐρίσκειται πωλητήριον ζύθου
μικρὸν ἢ μέγα. Ἐὰν δὲν ἦναι εἰς τὸ
πρῶτον πάτωμα, εἶναι εἰς τὸ δεύτε-
ρον ἢ ἄλλως ζήτησον εἰς τὸ πρῶτον
ὑπόγειον παρὰ τὴν θύραν. Ἄς εἰσέλ-
θωμεν λοιπὸν εἰς μίαν οἰκίαν. Οἱ τοῖ-
χοι τοῦ καπηλείου εἶναι γυμνοί, αἱ
τραπέζαι ἀπλούσταται καὶ ῥυπαραί,
τὸ ἔδαφος συχνάκις ἀνώμαλον, πάν-
τοτε ἀκάθαρτον. Ἐπὶ μεγάλου θρα-
νίου εἶναι περὶ τεταγμέναι ἑκατοντά-
δες λαγήνων καὶ παρ' αὐτὸ εὐρὺς κάδ-
δος πλήρης ὕδατος. Ὁ ζυθοπότης λαμ-
θάνει ἰδίᾳ χειρὶ τὴν λαγήνον καὶ πλη-
σιάζει πρὸς τὴν ἀποθήκην, ὅπου ὁ
ὀγκωδέστατος γυμνὸς ἔχων τοὺς βρα-
χίονας, ἰδιοκτητῆς, ἀσχολεῖται ἀνε-
νότως εἰς τὴν διανομὴν τοῦ θησαυροῦ.
Ἀφοῦ πληρωθῇ ἡ λαγήνος, ἡ δυσκο-
λία δὲν εἶναι ὀλίγη διὰ νὰ εὕρῃ τις
μικρὰν θέσιν, διότι τὰ ζυθοπωλεῖα εἶ-
ναι πλήρη νυκτός καὶ ἡμέρας· ἄλλ' ὅ-
ταν τοποθετηθῇ ὀπωσδὴποτε, ἡ ἐπι-
θεώρησις τῶν ἀστείων τύπων, οἵτινες
τὸν περικυκλοῦσιν, τὸν ἀποζημιοῦν δα-
ψιλῶς διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν στενο-
χωρίαν.

Ἡ ζωὴ τοῦ Μονάχου εἶναι εἰς ἄ-

κρον ἀπέριτος· ἡ δὲ εὐπροσηγορία
τῶν κατοίκων καὶ ἡ εὐθηνεῖα περὶ-
μιώδεις. Μία λίτρα ζύθου (καὶ εἶναι
ἀληθῶς ἐκλεκτὸς) τιμᾶται εἰκοσι πε-
ρίπου φοινίκων· δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ πε-
ρισσοῦ καὶ ἀμοιβή τις διὰ τοὺς ὑπη-
ρέτας, ἀφοῦ ὁ ἀγοραστὴς ὑπηρετεῖ αὐ-
τὸς ἑαυτὸν, οὐδ' ἔχει ἄλλα ἐπιδόρπια
πρὸς πώλησιν. Ἡ μικρὰ λοιπὸν τάξις
τοῦ Μονάχου οὐδέποτε σχεδὸν τρώγει
κατ' οἶκον. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖ-
πνου, αἱ οἰκογένειαι μεταναστεύουσι
σωρηδὸν εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα φέρουσι
μεθ' ἑαυτῶν φαγητὰ καὶ σκευή. Μόλις
καταληφθῇ τράπεζά τις, ὁ οἰκογενει-
άρχης σπεύδει νὰ πληρώσῃ τὴν λαγή-
νον, ἡ οἰκοδέσποινα ἐξάγει ἐκ σάκκου,
ἢ ἐκ καλαθίου τὰς ζωτροφίας τὸν τυ-
ρὸν καὶ ἡ νεοσιὰ καταβροχθίζει τὰ
πάντα. Ἡ ὑπηρεσία τῶν ξενοδοχείων,
καφενείων, ζυθοπωλείων γίνεται ἀ-
ποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν καὶ διὰ
τοῦτο δὲν θὰ ἔσφαλλε λίαν ὁ στατι-
στικὸς, ὅστις θὰ ὠριζε τὴν Βαυαρίαν
ὡς ἐξῆς: «Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου διαι-
ροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τοὺς κα-
τασκευάζοντας τὸν ζύθον, εἰς τοὺς πί-
νοντας τὸν ζύθον καὶ εἰς τοὺς προσ-
φέροντας τὸν ζύθον. Εἰς τοὺς προσφέ-
ροντας τὸν ζύθον κατατάσσω καὶ τοὺς
μουσικοὺς, οἵτινες διασκευάζουσιν (!!)
ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τοὺς φοιτητὰς τῶν
ζυθοπωλείων. Ἡ ἀρίστη ὀρχήστρα εἶ-
ναι ἡ τοῦ «Ἀγγλικοῦ Καφενείου» καὶ
εἶναι τοιαύτη, ὥστε, ἐὰν δὲν σὲ ἐκρά-
τῃ ἡ ποιότης τοῦ ζύθου, θὰ ἐτρέπεσο
εἰς φυγὴν ἀκράτητον. Μένων ὅμως πε-
ριπίπτεις ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν
Χάρυβδιν. Θέλω νὰ πνίξῃς εἰς τὰ νά-
ματα τοῦ ζύθου τοὺς μουσικοὺς τό-
νους, δὲν προσέχεις εἰς τὸ μέτρον καὶ
ὅταν ἐγερθῇς νὰ ἀναχωρήσῃς, εὐχαρί-
στως θὰ ἐβλεπες κἀνένα νὰ σοὶ προσ-
φέρῃ τὸν βραχίονα. Καὶ εἶναι κρῖμα
ἀληθῶς ὅτι δὲν ἔχεις διαυγῆ τὴν διά-
νοιαν, διότι τότε, περὶ τὸ μεσονύκτι-
ον, δύνασαι νὰ ἴδῃς πλήρη τὴν εἰκόνα
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ζύθου! Ἐπι-

στρέφω εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰς πᾶσαν
θύραν, εἰς πᾶσαν ἀδελφὴν, εἰς πᾶν πα-
ράθυρον βλέπεις τὸ αὐτὸ πλαστικὸν
σύμπλεγμα, τοῦτέστι μίαν Kellnerin
φέρουσαν εἰκοσάδα λαγήνων πλήρη ἀ-
φρίζοντος ζύθου καὶ ἐμοιάζουσαν φάν-
τασμα ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ
τῶν πιππῶν καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς
ἱερείας στίφη καθημένων ἀνθρώπων με-
τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἀγωνιώδους
μακαριότητος, τεινόντων τὰς χεῖρας
πρὸς τὰς λαγήνους με τὴν προθυ-
μίαν, ὥστε θὰ ἔλεγες ὅτι πρὸ εἰκοσι
καὶ τεσσάρων ὥρῶν δὲν ἐδρόσισαν τὰ
χεῖλη των οὔτε δι' ὕδατος! Δυστυχῆς
ὅστις δὲν μετέχει τοῦ ἐνθουσιασμοῦ
τούτου! Εἶναι ὁ παράχρῳδος τόνος ἐν-
τελεστάτης μουσικῆς ἀρμονίας. Θὰ
εὕρῃ τὴν ζωὴν τοῦ Μοναχοῦ ψυχρὰν,
ἄχρῳον καὶ μονότονον καὶ θὰ νομίσῃ
ἑαυτὸν μόνον ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐ-
θυμίας καὶ ἀδελφότητος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ μήτηρ τῆς πρῆν αυτοκράτειρας τῶν
Γάλλων Εὐγενίας κόμησα Μοντιγὸ ἀπεβί-
ωσεν ἐν Μαρβῆτι εἰς βαθὺ γῆρας. Ἐπεξεξη-
κοντούτης εἶχε συζευχθῆ κρυφίως μετὰ τοῦ
εὐφραστάτου μυθιστοριογράφου Μερμαίου. Ἡ
θυγάτηρ της, σπεύδουσα εἰς Ἀγγλίαν εἰς τὴν
ἐπιθανάτων κλίνην τῆς μητρός διῆλθε διὰ
Παρισίων. Ὅτε ἡ δυστυχῆς γυνὴ, ἐφ' ἧς
ἐπεσωρεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πᾶσαι
αἱ συμφοραὶ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς
πόλεως, ἐνθα ἄλλοτε κατεῖχε τὸν ἐπιφανέ-
στατον θρόνον τῆς γῆς ἐξερράγη εἰς λυγ-
μούς. Κίς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς τοῦ Μουσοῦ,
ἐνθα διενουκτέρευσεν, ἀπῆλθεν ἐπὶ ἰδιωτικοῦ
ὀχήματος, παρακολουθουμένη ὑπὸ ἐτέρου ὀ-
χήματος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἀτυνομικοὶ τινες
κλητῆρες. Ἐν Παρισίῳς ἡ αυτοκράτειρα ἀ-
πέφυγε νὰ ἴδῃ τοὺς πατοὺς ὀπαδοῦς, καίτοι
πολλοὶ προσῆλθον εἰς χαιρετισμὸν της. Κατ'
ἐξείρεσιν ἐδέχθη μόνον τὸν πρίγκιπα Ναπο-
λέοντα, μεθ' οὗ φαίνεται συνδιαλλαγισα. Τὴν
ἐπαύριον ἀνεχώρησε λίαν πρῶτ' ἐν τῷ σταθμῷ
Βιαρρῆς, ἐνθα ἄλλοτε διήγχετο τὸ θέρος, πε-
ριέμενον αὐτὴν 200 περίπου βονοπαριστιαί,
οἳς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμόν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀρ. 30.

Ἐν ΣΥΡῳ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίω,
Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.
Ἐν ΝΑΥΠΛΙῳ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς «Σφιγγός.»

Ἐν ΙΘΑΚῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.
Ἐν ΚΕΡΚΥΡᾳ παρὰ τῷ κυρίῳ
Ἐν ΖΑΚΥΝΘῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήνα.
Ἐν ΚΩΝ]ΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἡλιάδῃ.
Ἐν ΒΡΑΙΛᾳ παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπαζογλῆ.